

Brot de gastroenteritis vírica a l'escola

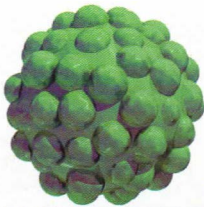
Com ja sabeu, durant la darrera setmana de maig hem patit un brot de gastroenteritis vírica al centre, que ha ocasionat molèsties a molts nens i nenes de l'escola i de retruc a les seves famílies.

Donat que s'ha tractat d'un fet excepcional, encara que no greu, pot ser que el que en un principi des de casa s'ha viscut com una malaltia que en general en un parell de dies s'ha resolt, donada la repercussió que ha tingut en alguns mitjans de comunicació us ha pogut produir certa alarma. Des de l'escola s'ha volgut actuar sempre donant tota la informació a mesura que des de el Departament de Sanitat s'anaven tenint resultats de la investigació epidemiològica i analítica.

És evident que per la seva dimensió, el fet ha suposat que des de l'escola s'hagin pres mesures a l'hora de fer arribar la informació, que de vegades potser no han semblat del tot adequades (com el fet de que fossin les delegades de curs les que donessin informació a les famílies que no rebien les notes escrites per tenir el fill/a malalt a casa). Però cal dir que donat que en un primer moment era molt important que arribés molt ràpidament a les famílies la consigna que si els nens presentaven símptomes no els portessin a l'escola, es va primar la rapidesa per sobre d'altres factors (si recordeu, també es va fer servir aquest canal d'informació el dia que, d'un dia per l'altre, es va avisar a totes les famílies que no hi hauria escola en solidaritat amb l'atemptat de l'onze de març a Madrid).

Tampoc es va valorar necessari convocar una reunió de pares i mares, perquè no tenia cap sentit alarmar a les famílies tractant-se d'un malaltia lleu. No cal dir que aquest ha estat un fet puntual resultat de la confluència de diversos factors que difícilment es donen habitualment i que la pròpia conselleria de Sanitat ha qualificat com resultat no de "mala pràctica, sinó de mala pata". S'han donat paral·lelament dos factors de contagi. Hi va haver un aliment que va fer de vehicle del virus de Norwalk (malalts primaris). I a partir d'aquest fets els nens i nenes i adults contagiats van fer també de vehicle cap als companys (malalts secundaris). El brot del Maragall ha estat resultat d'aquesta suma de factors.

No cal dir que a tot el centre sempre s'han observat les mesures d'higiene necessàries. Que a la cuina del centre fa anys que es porta un control diari (amb anàlisis) de l'estat de l'aigua, de la temperatura a què arriben totes les matèries primeres, i de la temperatura a què surten els aliments elaborats de la cuina. També es guarden durant 15 dies mostres de tots els aliments que se serveixen al menjador. Ara es reforçaran

Simulació virtual del virus de Norwalk. Una cosa tan senzilla com l'hàbit de rentar-se les mans el deixa k.o.

aquestes mesures i s'afegiran les que calguin perquè un fet com aquest no es repeteixi. Volem recordar-vos la importància de les famílies perquè els nens i nenes mantinguin mesures d'higiene que són molt importants al llarg de la seva vida (neteja de mans abans de dinar, neteja de mans després d'anar al lavabo, etc.). Volem agrair la vostra col·laboració i comprensió durant aquest dies i restem a la vostra disposició en cas que necessiteu més informació.

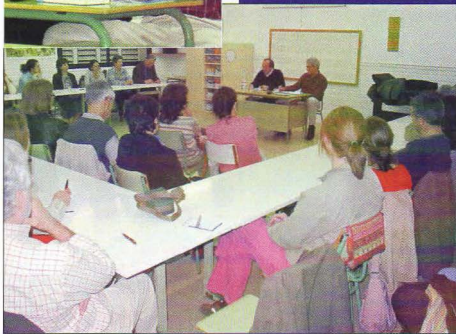
Pep Perea director

Drets dels nens i nenes de la casa.

Els nostres nens tenen dret a un NO per resposta per part dels seus pares, uns pares que, per manca de confiança o per la insistència dels seus fills, gairebé sempre els diuen que **SÍ** a tot.

Els pares "no sabem el que s'ha de fer però sí el que no s'ha de fer"

Amb l'explicació d'aquest primer dret van començar una xerrada a l'escola **Jaume Cela** i **Juli Palou**, el 14 d'abril passat, en presència de més d'una quarantena de pares i mestres.

(passa a la pàgina final) ➡

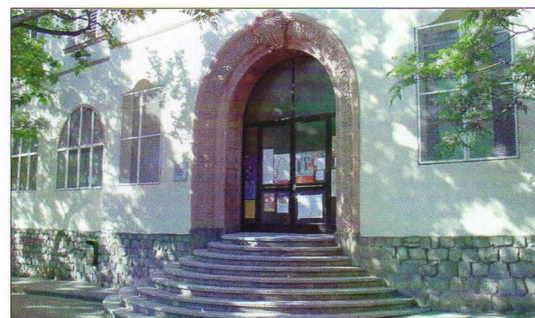
Adoptem la nostra escola

Aquest curs ha començat el programa **L'escola adopta un monument**, coordinat per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i en el qual participen, com a experiència pilot, quatre centres educatius de Catalunya, entre ells el CEIP Joan Maragall.

Què vol dir adoptar un monument?

Tal com s'ha fet en altres països europeus, significa que una escola o institut tria un edifici, jaciment o monument del seu poble o barri i, a través dels treballs i activitats dels alumnes, no només s'obté un major coneixement del seu valor històric sinó que els mateixos alumnes s'encarreguen, segons les seves possibilitats i a través de l'escola, de donar-lo a conèixer a pares i amics i de vetllar per la seva conservació.

Els centres que participen en la iniciativa

treballen, en els cicles que considerin apropiats, diferents aspectes del monument i han d'organitzar alguna activitat fora de l'aula per tal de presentar els resultats a companys i companyes, pares i mares i, en general, al màxim possible de gent del poble o barri.

El monument triat pel nostre centre és la pròpia escola, ja que l'edifici, a més de típic exemple d'arquitectura escolar de la 2ª República, va ser la primera escola pública del municipi, inaugurada el 1932 pel president Francesc Macià. El programa d'adopció s'emmarca en la preparació de la commemoració del 75è aniversari de la seva inauguració (2007), que inclou la creació de materials didàctics específics, amb la col·laboració del Museu de Sant Cugat i l'Arxiu Municipal de Sant Cugat, que passaran a formar part de la programació regular del centre.

Inicialment, tots aquests treballs es treballaran amb els alumnes de sisè. En paral·lel, s'estan dissenyant des de l'escola un seguit d'activitats per fer fora de l'aula i que culminaran amb la celebració d'aquest 75è aniversari. En definitiva, l'objectiu últim de l'adopció per part del CEIP Joan Maragall del seu edifici escolar és proporcionar a l'alumnat, a les seves famílies i a tot Sant Cugat elements per conèixer la història del nostre municipi i del valor d'allò que tenim a prop.

Cóm han llegit...!

Durant el segon any de la Comissió d'Animació Lectora hem presentat històries, emocions, llibres i autores a l'escola i els alumnes han respost d'una manera... increïble! Us en volem fer cinc cèntims.

Els més petits (P3, P4 i P5) van disfrutar amb l'actuació de l'Aurora Rincón, que els va explicar contes amb les seves titelles i va fer volar la imaginació de tots i totes. Les cares embadalides n'eren la millor prova.

Els nens i nenes de segon van llegir 175 llibres il·lustrats, alguns també escrits, per la Marta Balaguer. Estaven emocionats de poder conèixer l'artista i fer-li preguntes. A més, la Marta va fer una demostració en viu de la seva feina, va explicar secrets i històries personals i la tarda es va fer massa curta...

El passat 20 de maig va venir a l'escola l'escriptora Maria Carme Roca a parlar amb els/les alumnes de quart. Una hora i mitja no va ser suficient per a respondre totes les preguntes que li plantejaven. Estaven molt preparats, havien llegit molt: 154 llibres entre 44 alumnes i es van endur, a més, un autògraf de l'autora.

Els nens i nenes de quart es van reunir a l'aula de música per parlar amb l'escriptora M. Carme Roca.

A cinquè i sisè els alumnes van participar dels jocs dels membres de la comissió després de llegir 143 llibres, amb la participació de 60 alumnes de tres classes (no es van poder recollir les dades d'una aula).

Us recordem que la participació a les activitats presentades és totalment voluntària per part dels alumnes, que no puntua i l'únic benefici que treuen els alumnes és gaudir amb la lectura i participar als jocs i presentacions de l'escriptora i la il·lustradora.

Aquesta participació ha estat en totes les activitats al voltant del 90 per cent, i en alguna classe ha arribat al 100 per cent. En total, han pres part 152 alumnes de set classes i han llegit 472 llibres! Felicitats a tots!

Després de veure aquestes xifres i la il·lusió i treball que hi han posat els/les alumnes només pensem a repetir i millorar el proper curs, per exemple, incorporant activitats a primer i tercer i cobrir així tots els cursos.

Igualment, si algun dels vostres fills s'ha quedat amb ganes de llegir algun títol dels presentats els trobarà a la biblioteca, on restaran incorporats al fons de l'escola.

Que gaudiu de bones lectures, també, durant les vacances! ♦

Montserrat Blasco Comissió d'Animació Lectora

Llibres recomanats

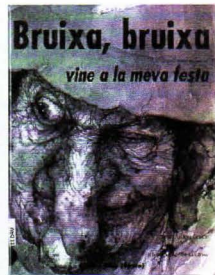
(amb aire condicionat)

Per a infants fins a 7 anys:

Druce, Arden.

Bruixa, bruixa, vine a la meva festa.

Barcelona: Child's Play.

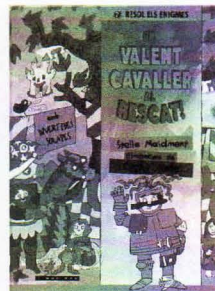
La bruixa, el gat, l'espantall, el mussol, l'arbre, el follet, el drac, el pirata, el tauró, la serp, l'unicorn, el fantasma, el mandril, el llop, la Caputxeta vermella i la canalla van a una festa. Però, quina mena de festa és? Qui els ha convidat? Hi aniran? Un llibre interactiu que, inconscientment, endinsa als més petits en la lectura. El fet que el text sigui repetitiu, dóna possibilitat a que l'infant adopti un paper actiu en el conte. Les màgiques il·lustracions que ens presenta Pat Ludlow juguen un paper molt important en el llibre, sense elles el conte perdria sentit.

Per a infants de 8 a 10 anys:

Maidment, Stella.

Un valent cavaller al rescat!

Barcelona: Timun Mas, 1998. (Resol els enigmes)

La col·lecció Resol els enigmes diverteix als infants mitjançant la recerca d'objectes i de personatges en les il·lustracions plenes de color, i al mateix temps, sense adonar-se'n, exerciten la seva ment, i s'engresquen en el món de la lectura. Uns llibres-joc amb títols tan interessants com, Un valent cavaller al rescat!, La festa dels monstres, El fantasma del castell, o El meravellós viatge del gat Cameron, que ofereixen una bona combinació entre joc i lectura ♦

Per a infants de 10 a 12 anys:

Van den Berg, Eva.

Amics d'en Dodo a... l'Amèrica del Sud i Central.

Barcelona: La Galera, 1997. (Amics d'en Dodo)

La col·lecció Amics d'en Dodo a... ens porta a descobrir els diferents continents del món, de la mà dels amics d'en Dodo, un grup d'animals que van desaparèixer de la Terra fa un munt d'anys. Uns llibres excepcionals que ens parlen de les extincions i de la conservació de les espècies. El text és del tot comprensible i sobretot molt atractiu, ja que el narrador és el propi animal extingit que ens explica la seva història. Amb ells viatjarem a Amèrica, Àfrica, Europa, Àsia i la Península Ibèrica ♦

Breus...

Carmina, Anna i Matilde

Tres grans mestres que es jubilen

Amb el final de curs s'acomiaten també de la nostra escola tres professores que, després de molts anys de dedicació, es jubilen. Són la Carmina Gama, l'Anna Gabriel i la Matilde Corcuera. Per això hem fet una petita enquesta entre els pares que les han conegudes i això és, en resum (ens deixem moltes coses en el tinter), el que ens han dit d'elles:

La Carmina Gama, mestra discreta i amable que sempre et rep amb un somriure, aquella que les nenes senten còmplice i amiga, persona que escolta i que no sempre és entesa, disposada a ajudar, a acompanyar, a dialogar. Una mestra que ha fet de tutora, de reforç, d'especialista, a qui coneixen tots els alumnes de l'escola perquè ha col·laborat en tots els àmbits.

L'Anna Gabriel i la Matilde Corcuera, dues mestres que han format tàndem durant molts anys i que han ajudat els alumnes amb dificultats més enllà de la seva responsabilitat. Els seus mètodes, de vegades criticats com antics, han demostrat la seva efectivitat. Dues formiguetes discretes que no necessiten ser mirades, que no necessiten les lloances dels pares i per a les quals educar és, a més d'ensenyar matèries, formar persones. L'Anna és molt sistemàtica i fa que els nens se sentin segurs amb ella, és una bona transmissora de valors, sap estimular i motivar i té molt clar que família i mestra van a una. La Matilde Corcuera és espontània, oberta, li agrada molt parlar i és carinyosa amb l'alumnat però alhora molt exigent, amb dedicació plena, sempre a l'abast de tothom, tenaç.

Podríem dir moltes més coses de totes tres, i totes sinceres, però no volem que es posin vermelles. Pares i alumnes només desitgem que ara gaudeixin d'un més que merescut descans fent tot allò que no han pogut fer fins ara i que, de tant en tant, ens trobin una miqueta a faltar ♦

La socialització de llibres s'exporta

L'ajuntament de Cerdanyola del Vallès organitzà a finals d'abril una xerrada sobre el projecte de socialització del llibre de text a la qual va convidar a la nostra escola i a La Sínia, del seu municipi, perquè expliquéssim la nostra experiència en aquest projecte. La sessió estava adreçada a escoles i instituts de la població per fomentar el reciclatge dels llibres de text.

En representació de la nostra escola van parlar Núria Sagarra i Paula Pérez, com a membres de l'AMPA i Gemma Junqué, representant del claustre, que van explicar els objectius del nostre projecte de socialització dels llibres, les dificultats que s'han anat trobant en la seva posta en marxa, la situació actual i les previsions de futur. Va ser una experiència molt enriquidora que, de ben segur, haurà servit per engrisar a altres escoles a introduir aquest projecte. Alhora ens ha ajudat a iniciar contactes amb escoles del municipi veí i a establir un lligam de col·laboració que es pot ampliar a altres temàtiques.

D'altra banda, estem d'enhorabona perquè el Departament d'Educació ha convocat un concurs per ajudar als centres que tinguin implementada la socialització dels llibres de text

Opinant sobre...

La successió de col·leccions de cromos, cartes, waps, txapes, tazos, pokemons i d'altres?

Què en penses?

Està bé que entrin a l'escola?

Pares/Mares

Maribel Gómez
mare del Sergi Baldi, 2n A

Està clar que és una tècnica consumista que indueix al consum constant, no tant a comprar el producte per menjar, sinó directament la cosa que es col·lecciona, amb l'afegit que el producte que es consumeix és de qualitat molt discutible.

Jo no estic en contra que es faci alguna col·lecció però preferiria que tingués algun interès una mica més cultural, perquè el tema dels pokemons, per exemple, encara que ajuda a comptar i a la relació social, no els aporta gaire informació. Per això, s'hauria de limitar a alguna col·lecció especial i que durés, com a mínim, un curs, que anés més enllà del consum pel consum. I em sembla molt bé que es limiti a l'escola♦

Mestres

Alba Sangatal
mestra de P-5

Sempre hi ha hagut col·leccions de coses per a nens, comprades o no, però aquest tipus de col·leccions, fa anys, duraven fins i tot dos o tres cursos. Ara no estic gaire al dia sobre el tema però veig que hi ha moltes col·leccions diferents. I encara no s'ha acabat una que ja apareix una altra.

Els nens ho volen a casa i per a mi tenen dos aspectes negatius: d'una banda els diners, ja que encara que no valguin gaire, els diners

s'han de dosificar i no estan només per a aquestes coses. D'altra banda, és una manifestació més del consumisme actual. L'únic que tenen de positiu és l'entreteniment.

A banda d'això, no les trobo gens creatives. Els de pàrvuls no poden portar res per tallar-ho ja de bon principi, però a partir de primer ja apareix el problema. Sé que costa limitar-ho perquè si un porta una cosa, el del costat en porta deu. Per a mi només hi hauria una solució, que absolutament ningú en comprés. És molt dràstic però les mitges solucions no valen♦

Alumnes

Alexandre Esquedo
6è B

Opino que són moltes les col·leccions que surten a la venda. Això fa que no puguem acabar-les perquè quan surt una nova col·lecció abandonem l'anterior i comencem una altra, i les anem acumulant.

El que tenen de positiu és que pots canviar-les i relacionar-te amb els companys. Sí que s'hauria de limitar a l'escola perquè no hi hagi tanta competitivitat per veure qui en té més♦

Quique Peñalver
2n B

M'agrada molt fer col·leccions i poder canviar amb els meus companys. Tenen de positiu fer noves amistats.

L'únic que m'agradaria és que ens deixessin jugar tots els dies♦

Esperem que el curs vinent poguem tenir bones notícies al respecte. Us mantindrem informats♦.

Novetats a la biblioteca

Aquesta primavera, la biblioteca ha estat d'estrena. D'una banda, ha incorporat una nova bibliotecària, la Maria Arredondo, diplomada en

Biblioteconomia i Documentació, que substitueix l'Eva Comellas, que ens ha deixat per anar a a treballar a Vic. D'altra banda, s'ha inaugurat el "Racó bibliomàtic", amb dos ordinadors per a la realització de consultes, per facilitar l'elaboració de treballs de grup i també per jugar i familiaritzar-se amb el món de la informàtica i internet. Ara bé, s'han establert unes mínimes normes d'ús que limiten el temps d'utilització (a dues sessions de 30 minuts a la setmana) i els continguts♦

Fulls, plec, avions... i emoció.

Aquest any l'AMPA ha organitzat per als nens i nenes de 4rt, 5è i 6è un taller sobre teoria, construcció i pràctica de vol d'avions de paper, que s'ha batejat amb el nom de "papironàutic" i que ha tingut com a cloenda el concurs de pràctica de vol el dia de la festa de l'escola.

La finalitat no ha estat la competició per un primer lloc a la final, sinó la d'aconseguir que els participants gaudissin tot descobrint les seves habilitats doblegant paper, cosa no gaire fàcil quan es tracta de fer un avió que voli, i ho faci correctament.

També es tractava que entenguessin per què un objecte més pesat que l'aire es manté en vol, es "rifa" la llei de la gravetat i fa una trajectòria estable.

Una altra de les intencions era la d'anar més enllà del joc i demostrar que amb paciència, plegant paper, sense aparells electrònics que ja t'ho donen tot organitzat ens podem divertir, i molt. El nen/a deixa de ser només usuari i passa a ser artífex, responsable i alhora beneficiari de l'esforç realitzat.

Aquest taller ha tingut diverses sessions els divendres a la tarda. El primer dia els 28 participants van escoltar molt atents tota la part teòrica: la lluita de les forces i les tensions, i les bones relacions que hi ha entre la pressió (sota) i la depressió (damunt) al voltant de les ales, cosa que fa que l'avió es mantingui en vol.

Vam viure moments màgics, com el de comprovar que bufant fort entre els dits una targeta sota la mà, no els queia a terra, i es demostrava així que l'aire, quan circula de pressa, genera una depressió al seu voltant.

Després vam començar la construcció de quatre models diferents amb dues característiques de vol ben desiguals, el vol de distància i precisió en l'aterratge, i el vol de permanència, amb acrobàcia opcional.

Tan bon punt com es va acabar el primer model i sense ajustar res, tots els avions van sortir de cop disparats a l'aire per damunt dels nostres caps, la classe semblava envaïda per una plaga de llagosta. Vam fer un gran esforç per tornar a una calma relativa, però la invasió espacial es van repetir tres vegades més, fins i tot fora de la classe a la recerca de major amplitud. En total es van contruir 112 avions.

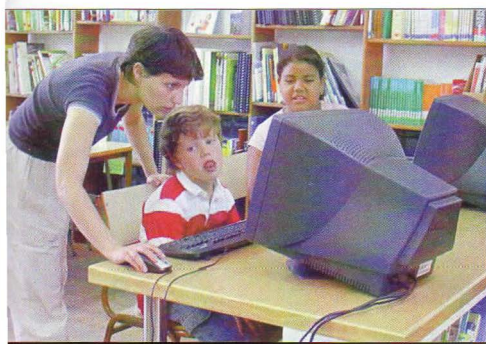
Al acabar vam comprovar les estranyes evolucions d'un cilindre de paper que, ben llançat, no tenia res a envejar al millor dels avions.

Tots van endur-se a casa els models per practicar, exemplars de reserva i un cilindre per montar. El temps se'ns va fe curt i ens van quedar moltes coses per a les classes següents.

Ha estat una experiència molt positiva, amb relativament pocs recursos i una mica d'enginy, grans i petits ho vam passar fantàsticament bé. Jugar amb l'aire i un full de paper és una activitat molt simple, però que sempre comporta una alta gratificació i compensa amb escreix l'esforç realitzat.

Si és veritat allò de que només gaudim de debò les coses quan les coneixem a fons, qui sap si a algú, ara que ho coneix millor, li haurà picat el cuquet de la mecànica, l'enginyeria, la ciència o la física...

El futur ens ho dirà. Tindrem paciència♦

Amb cara i ulls

Masahiro Masuda
Director de l'Escola Japonesa

"No hi ha escola japonesa sense gimnàs ni pistes esportives"

A primera hora del matí, alumnes i professors de l'escola japonesa es troben practicant exercicis físics al gimnàs de l'escola. Es tracta d'una pràctica diària que els prepara per afrontar cada jornada escolar. Els alumnes japonesos fa poc que van començar un nou curs escolar.

Les vacances de Setmana Santa van servir per carregar piles i iniciar un nou any en què estrenen director. Masahiro Masuda acaba d'arribar a Sant Cugat, la qual cosa obliga a disposar d'un traductor en l'entrevista. Ell, com d'altres professors, són enviats pel govern japonès a aquesta escola privada per formar els alumnes que ja sigui per un any o més viuran allunyats del seu país. Precisament l'objectiu d'aquesta escola és que els nois i noies mantinguin els lligams culturals i socials del seu país fins al seu retorn. Per això, el seu sistema educatiu és un reflex fidel del que s'imparteix al Japó, amb l'excepció de les classes d'espanyol (i aquest any, per primer cop, de català) i les hores que dediquen al coneixement de la ciutat de Barcelona per mitjà d'un llibre elaborat pel mateixos professors del centre. Els alumnes, tots de nacionalitat japonesa, entren a l'escola amb 6 anys i surten als 15. La majoria retorna en un moment o altre al seu país.

Quines son les principals diferències entre el sistema català i el japonès?

«Fa poc que sóc aquí i encara no conec massa bé els sistema català. En aquesta escola impartim les mateixes assignatures de qualsevol escola pública japonesa. Fem llenguatge, societat, matemàtiques, naturalesa, observació de l'entorn, música, art, gimnàstica, anglès a més de classes dedicades a cuina, informàtica, i altres dedicades a tasques domèstiques.»

Què és el que més destacaria del sistema japonès?

«Nosaltres donem molta importància al treball col·lectiu com un esforç conjunt per al benestar de tots. Per això, els alumnes i els professors dediquen cada dia uns vint minuts a netejar l'aula, els lavabos i totes les dependències que comparteixen. Per a nosaltres són tasques molt importants.»

L'obediència, la puntualitat del sistema japonès és un tòpic?

No, no. Els hi donem molta importància. Nosaltres treballem molt el treball de grup però també el control d'un mateix perquè sense això no funciona la cohesió del grup. També valorem molt els valors de respecte que cada alumne ha de mostrar per al seu company. L'atenció que li donem a la gimnàstica també és tret característic del sistema japonès. Cal pensar que no hi ha escola sense gimnàs ni pistes esportives.»

D'on provenen la majoria dels alumnes?

«Gairebé tots viuen a Barcelona, encara que tenim alguns de Sant Cugat.»

Cada any per Carnestoltes, l'escola japonesa participa conjuntament amb el Joan Maragall, en la rua per al centre de Sant Cugat. I realment les seves disfresses provoquen expectació...

«Moltes gràcies, li ho agraeixo. Els professors s'ho treballen molt i dediquen moltes hores a confeccionar les disfresses. N'hi ha molts que ja els tenim fets però d'altres els fem el mateix

any. Sempre s'intenta mostrar algun aspecte de la cultura japonesa a través de les disfresses, per això vestim kimonos i fem servir l'escriptura japonesa, o utilitzem les tècniques de la papiroflèxia.»

I a l'inrevés, què aprenen de la cultura catalana?

«Fem jornades d'intercanvi amb alumnes de l'escola Joan Maragall i altres centres catalans. Quan ens visiten també ens mostren diferents aspectes de la cultura catalana. Per exemple: ens han ensenyat a ballar sardanes. El que fem durant aquestes jornades és bàsicament jugar tots plegats»◆

Els nens i nenes han après a compartir la seva música.

Drets dels... (ve de la coberta)

Aquests dret dels nens, experts en educació que han publicat diversos llibres junts, van reconèixer que sovint "no sabem el que s'ha de fer però sí el que no s'ha de fer".

Un segon dret dels nens és a sentir-se acompanyats pels seus pares, és a dir, a rebre un bé que sembla cada cop més escàs, el temps, i alhora a disposar de temps lliure no programat, inclús per avorir-se. Els nens, segons els ponents, tenen també dret a no tenir l'agenda plena d'activitats per poder gaudir del joc i viure de manera més relaxada. Igualment, tenen dret, explicaren els conferencians, a ser escoltats i a ser tractats de manera individual, com a projecte únic i diferent dels germans, tenen dret a veure la televisió o a jugar amb l'ordinador en companyia dels pares, a rebre explicacions i a conèixer el que hi ha al darrera de les coses que passen, a rebre unes normes per poder dirigir la seva vida, a tenir uns límits (un dret molt relacionat amb el dret a rebre un NO per resposta) per evitar ser esclaus dels seus propis desitjos i créixer sota el valor de la responsabilitat que li permetrà ser lliure. I, finalment, tenen dret a tenir uns pares que siguin testimonis (no els agrada parlar d'exemple) d'allò que creuen.

Durant el torn de precís i preguntes es va proposar un desè dret, el de tenir uns pares que s'equivoquen. Palou i Cela coincideixen en el fet que "aprenem sovint més dels errors que dels encerts" i consideren que "és important que el nen sàpiga que pot comptar amb el pare o amb l'educador", una figura que defineixen com a "persona que assumeix la responsabilitat de donar resposta a les necessitats dels nens"◆

Música compartida a l'Auditori.

Un dia: dimecres 16 de març de 2005.

Un lloc: L'Auditori de Sant Cugat.

Un motiu: la Segona Trobada de Corals Escolars de Sant Cugat del Vallès.

Uns protagonistes: 450 nens i nenes de segon de primària.

Tots aquests punts donen com a resultat una experiència inoblidable en la qual els nostres alumnes també van participar, i és també el resultat de l'empenta i la motivació del grup de mestres de música de Sant Cugat. Gràcies a aquesta iniciativa per potenciar el cant coral a l'escola i al suport rebut per part de l'Ajuntament, l'Auditori i el Centre de Recursos Pedagògics, es va poder organitzar aquesta trobada, en què van participar totes les escoles públiques i una concertada. A la classe de música vam estar treballant el repertori que ens corresponia: "Si fos ocell" i "El casament del llapis i la goma", que vam cantar juntament amb el CEIP Pins del Vallès i el Puresa de Maria, i les cançons de la cantata "El follet valent", que vam cantar totes les escoles juntes.

Va ser molt emocionant, tant pels pares i familiars que van estar de públic com per a nosaltres, alumnes i mestres, que érem dalt de l'escenari.

Els nens i nenes han après a compartir la seva música, a mantenir una disciplina que ha permès la realització d'un concert d'aquestes característiques, a valorar el treball dels altres i a comprendre que tots i cadascun d'ells són essencials perquè l'actuació del grup surti bé.

Ha estat una experiència molt enriquidora, per segon any consecutiu, i desitgem poder-la repetir el curs vinent◆

Mireia Blázquez mestra de música

Les colònies de segon, tot un èxit

Els nens i nenes de segon s'ho van passar d'allò més bé en les colònies que es van fer del 6 al 8 d'aquets mes a la casa de colònies L'Estol, de Sant Martí Sarroca.

Van aprendre a fer pa i mató, van plantar un enciam i pintar el test, van pintar una samarreta, van conèixer la vida en una granja i no van parar en tot el dia. També les dues mestres, la Matilde i l'Anna, van tornar molt contentes i satisfetes amb l'experiència, així com les dues mestres de reforç, la Mireia i la Trini, que van demostrar en tot moment la seva professionalitat i dedicació incondicional als alumnes◆